

Nr. van het vonnis : 1825

Nr. van het Parket : BG.66.97.647-05 FL

Nr. van het Repertorium : 2894

DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUGGE, VIJFTIENDE KAMER, zetelende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken :

IN DE ZAAK. ambtshalve vervolgd door het Openbaar Ministerie,

tegen :

1.
geboren te   op
metaalbewerker,
wonende te   ;
vertegenwoordigd door meester   loco meester   advocaat te
;

2.
geboren te   op
arbeidster,
wonende te   ;
vertegenwoordigd door meester   loco meester   advocaat te
;

Gedaagd om :
te   op niet nader te bepalen tijdstip in de periode juli-augustus 2002

DE EERSTE EN DE TWEDE :

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146-1°, 146-9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28.09.1999 (B.S. 30.09.1999), 26.04.2000 (B.S. 29.04.2000), 13.07.2001 (B.S. 03.08.2001), en 08.03.2002 (B.S. 23.03.2002) en 04.06.2003 (B.S. 22.08.2003), de bij artikel 99 1-1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen in strijd met de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, (door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen of de bestendige deputatie van de provincie   e hebben opgetrokken:

een houten constructie van ongeveer 3 meter op 10 meter, dienstig als fietsenstalling, speelkamer voor kinderen, en opslagplaats voor brandhout,

- ligging :
- kadaster :
- oppervlakte : 7 are 48 centiare
- eigenaars :

		geboren te		op
metaalbewerker, wonende te				en
geboren te	op		arbeidster, wonende te	

*****

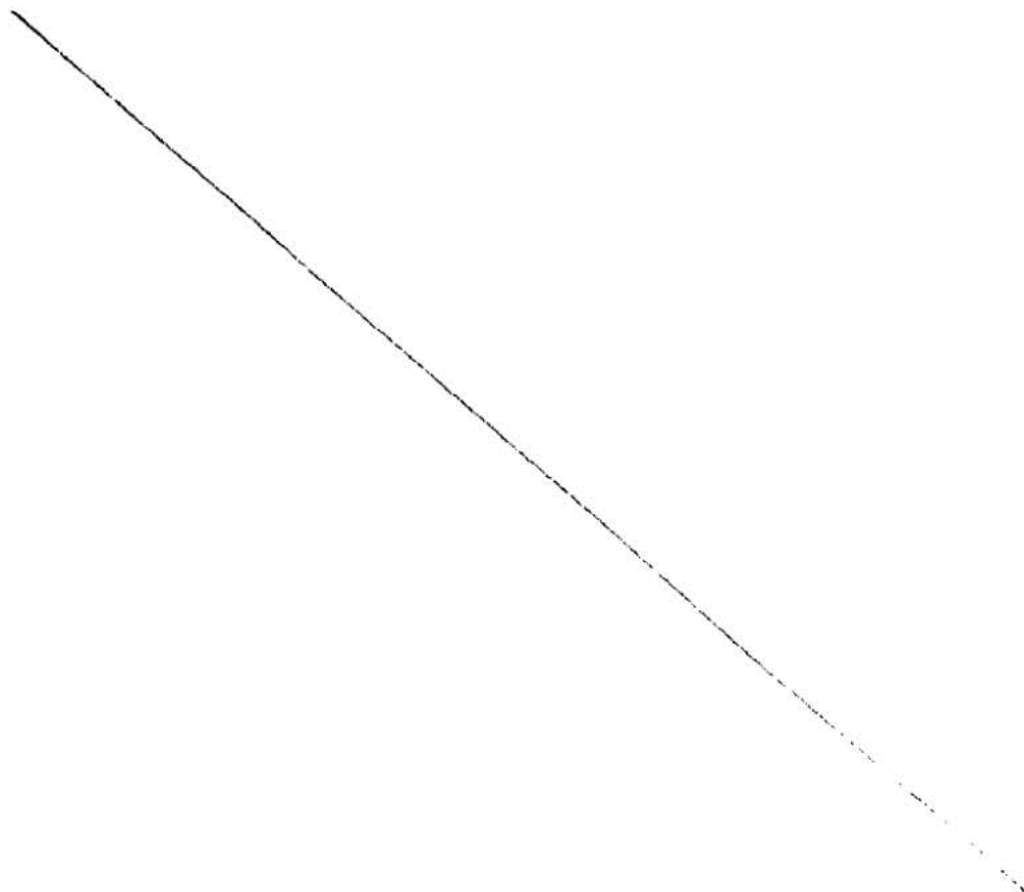
Gelet op de dagvaarding aan de gedaagden betekend.

Gezien de stukken van de bundel.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de raadsman van de beide gedaagden in zijn antwoorden en verdediging.
Meester vraagt de gunst van de opschotting van de uitspraak van de veroordeling in hoofde van beide beklaagden.

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting.

Voorafgaandelijk:

1. De beklaagden werden verwittigd van de wijzigingen aangebracht aan het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening door het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid (B.S. 15 mei 2009), in werking getreden op 1 september 2009, en hebben zich hieromtrent kunnen verdedigen.

2. De voormelde wetswijzigingen hebben geen implicaties voor de beoordeling van de aan de beklaagden ten laste gelegde feiten, voorwerp van de tenlastelegging. De feiten omschreven onder deze tenlastelegging waren strafbaar op het moment dat zij gepleegd werden en zijn thans onder dezelfde voorwaarden en omstandigheden nog steeds strafbaar. De strafmaat is ongewijzigd gebleven.

De tenlastelegging dient te worden aangevuld en heromschreven als volgt :

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 08.06.1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002) en 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en zoals gewijzigd door de artikelen 2, 36 en 50 van het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid (B.S. 15 mei 2009) de bij de artikelen 93 en 107 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand te hebben gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning bouwwerken te hebben verricht, een constructie te hebben opgetrokken of geplaatst, materialen functioneel te hebben samengebracht waardoor een constructie ontstaat, een constructie te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd en uitgebreid, met uitzondering van onderhoudswerken (artikelen 1.1.1, 1.1.2, 4.2.1.1°, 6.1.1.1° en 6.1.3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening), in casu :

een houten constructie van ongeveer 3 meter op 10 meter, dienstig als fietsstalling, speelkamer voor kinderen en onslagplaats voor brandhout.

Ligging :

Kadaster :

Oppervlakte : 7are 48centiare

Eigenaars :

metaalbewerker, wonende te

wonende te

geboren te

op

op

en

arbeidster.

OP STRAFGEBIED.

Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en door het onderzoek ter terechtzitting is de tenlastelegging, zoals aangevuld en heromschreven, in hoofde van de beklaagden bewezen.

De beklaagden hebben zonder vergunning de vergunningsplichtige constructie, vermeld in de dagvaarding, uitgevoerd. De materialiteit van de feiten worden overigens niet betwist.

De beklaagden betwisten het morcel element van het misdrijf. Zij argumenteren dat zij destijds informatie hebben ingewonnen bij de technische dienst van de gemeente, die hen heeft meegedeeld dat er voor deze constructie geen stedenbouwkundige vergunning diende te worden aangevraagd en dat ze het tuinhuis zonder meer konden plaatsen, wat zij ook deden. Zij beroepen zich m.a.w. op onoverwinnelijke dwaling.

Aangezien het DRO geen aanduiding inzake het morcel element bevat, volstaat het bewust en vrijwillig handelen. Dat van dit laatste sprake is, wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling door de beklaagde, die als de uiting van zijn vrije en bewuste wil moet worden gezien, indien hij het bestaan van een schulditsluitings- of rechtvaardigingsgrond niet enigszins geloofwaardig maakt. Uiteraard is bijzonder opzet niet vereist.

Onoverkomelijke dwaling kan slechts worden ingeroepen indien de beschuldigde zich in de absolute onmogelijkheid bevond om het bestaan van een bepaald strafrechtelijk voorschrift te kennen of wanneer hij al het nodige deed om juiste informatie over de wettelijke bepaling te verwerven, maar slecht werd ingelicht. De juridische dwaling die hij beging moet derhalve onvermijdelijk zijn. Goede trouw zal derhalve inzake stedenbouwmisdrijven slechts zeer uitzonderlijk kunnen worden aangenomen, wanneer de vergunninghouder er niet in geslaagd is de juiste betekenis van een onduidelijk stedenbouwkundig voorschrift te achterhalen of wanneer het feitelijk en juridisch aanvaardbaar voorkomt, dat hij zich hierover geen vragen heeft kunnen of moeten stellen.

De mondelinge toelating van de burgemeester of het gedogen van de gemeenteverheid is niet relevant voor het opheffen van een wederrechtelijke toestand.

(G. Debersaques, Handhaving, in Handboek Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw, Die Keure, 79-80)

Straftoemeting.

Er zijn geen redenen om de beklaagden de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling te verlenen. Niet alleen is er de ernst van de feiten doch ook het gegeven dat de beklaagden daarenboven op geen enkele wijze aantonen hoe een veroordeling hun declassering in de maatschappij zou veroorzaken of hun reclassering bovenmatig zou belemmeren.

Rekeninghoudende met het blanco strafverleden van de beklaagden komt het opleggen van een geldboete telkens zoals hiernabepaald passend en gerechtvaardigd voor teneinde de beklaagden ertoe aan te zetten de desbetreffende reglementering te respecteren.

De herstelvordering.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert met schrijven dd. 20.07.2006 het herstel in de oorspronkelijke staat. Dit impliceert : het slopen van de houten constructie m.a.w. het slopen van alle wederrechtelijke opgerichte constructies inclusief alle funderingen en mogelijk aangebrachte nutsleidingen. Alle gesloopte materiaal dient van het terrein te worden verwijderd naar een daartoe erkende en geschikte stortplaats. Het ruaaiveld dient in zijn oorspronkelijke staat te worden hersteld.

***

Artikel 6.1.41 § 1 V.C.R.O. bepaalt : *"Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)"*

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk de hoven en de rechtbanken geen gevolg mogen geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechtbank dient de herstelvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendings berust. Meer bepaald dient de rechtbank na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Wanneer vastgesteld wordt dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet de rechtbank deze vordering zonder gevolg laten.

Wanneer de wettigheid van de vordering tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand wordt aangevochten, gaat de rechter bovendien in het bijzonder na of deze vordering niet kennelijk onredelijk is. Hij kan niet zelf de redelijke herstelmaatregel bepalen, maar enkel oordelen of het bestuur in redelijkheid is kunnen komen tot de beslissing een bepaalde wijze van herstel te vorderen. Rekeninghoudende met de appreciatie- en beleidsbevoegdheid van het bestuur kan de rechter die beslissing slechts marginaal toetsen. Aldus wijst hij de herstellvordering alleen dan af indien zij kennelijk onredelijk is.

De omstandigheid dat de herstelmaatregel van de afbraak een "straf" is in de zin van artikel 6.1 E.V.R.M. en artikel 14.1 I.V.B.P.R. brengt enkel mee dat de waarborgen van die bepalingen moeten worden in acht genomen, maar niet dat die maatregel in de Belgische wetgeving van strafrechtelijke aard is, zodat de strafrechter daarover met volheid van rechtsmacht zou moeten kunnen oordelen.

In stedenbouwwzaken moet de rechtspleging die tot het bevelen van het herstel leidt, in haar geheel, dit is het optreden van het vorderende bestuur in combinatie met de beoordeling van dit optreden door de rechter, aan de voorwaarden van artikel 6.1 E.V.R.M. worden getoetst.

De beklagde die het voorwerp uitmaakt van een herstellvordering, kan voor de gemachtigde ambtenaar alle elementen naar voor brengen waarvan hij meent dat zij pertinent kunnen zijn.

Voor de strafrechter kan de beklagde de gevorderde maatregel betwisten wegens willekeur, onredelijkheid, gebrek aan bewijskrachtige gegevens, het gronden van de beslissing op gegevens die geen verband houden met de zaak of nog het verwaarlozen van pertinente gegevens.

Wanneer de rechter bij de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht oordeelt dat de bestuurlijke overheden niet met de vereiste onpartijdigheid een keuze hebben gemaakt tussen de verschillende in artikel 149 § 1 Stedenbouwdecreet 1999 bedoelde wijzen van herstel, kan hij de door die overheden ingestelde vordering verwerpen, zonder die vordering verder nog op haar interne en externe wettigheid te moeten toetsen. Dit alles doet evenwel aan de verplichting tot terughoudendheid van de rechter bij de beoordeling van de appreciatiebevoegdheid van het bestuur niets af.

De rechtspleging die in stedenbouwwzaken tot het herstel leidt, voldoet aan de waarborgen van artikel 6.1 E.V.R.M. en artikel 14.1 I.V.B.P.R. en vereist niet dat de strafrechter op alle punten, zowel in feite als in rechte, de beslissing van het bestuur moet kunnen beoordelen en overeenkomstig zijn appreciatie hervormen. (Cass. 4 november 2008, R.W. 2008-09, 1352)

***

Artikel 6.1.41 § 1 VCRO gebiedt het herstel in de oorspronkelijke toestand (de afbraak) of de staking van het strijdige gebruik, zijnde de zwaarste herstelmaatregel, bij misdrijven die bestaan, of onder meer bestaan, uit het verrichten van handelingen in strijd met een stakingsbevel of in strijd met de (plauologische) bestemmingsvoorschriften, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken.

Voor alle andere stedenbouwmisdrijven wordt in de regel de meerwaarde gevorderd, tenzij de overheid die de herstellvordering instelt, aantoon dat de plaatselijke ordening hierdoor kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad, in welk geval hetzij het herstel in de oorspronkelijke toestand, hetzij bouw- of aanpassingswerken worden gevorderd.

In deze werden geen handelingen gesteld in strijd met een stakingsbevel.

Uit de gegevens van de strafinformatie blijkt dat de constructie door de beklaagden werd opgetrokken in strijd met de verkavelingsvoorschriften, zowel wat betreft de inplanting, de gebruikte materialen als qua vorm.

Handelingen in strijd met stedenbouwkundige voorschriften zijn volgens de bepalingen van artikel 2.17° van het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid alle reglementaire bepalingen van een RUP, plan van aanleg of stedenbouwkundige verordening.

Verkavelingsvoorschriften zijn hieronder niet begrepen.

(cfr. B. Roelandts en P.I. Defoort, "Ruimtelijke ordening anno 2009 - nieuwe regel, nieuwe vragen", TROS 2009, 179)

Conform artikel 6.1.41 § 1 VCRO was het vorderen van een meerwaarde hier dan ook de regel, tenzij, zoals hierboven aangehaald, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur aantoon dat de plaatselijke ordening hierdoor kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad, in welk geval het herstel in de oorspronkelijke toestand kan worden gevorderd.

Deze afweging werd in casu niet gemaakt.

De herstellvordering strookt niet met de wet.

Zij is bovendien kennelijk onredelijk.

De gewestelijk stedenbouwkundig ingenieur steunt zijn herstellvordering immers op de volgende overweging :

"Deze aanbouw heeft alle schijn van een typisch Belgische koterij, met andere woorden een vloek voor de ruimtelijke ordening. De aanbouw voldoet niet aan de verkavelingsvoorschriften. Door dit bijgebouw wordt bijna de volledige breedte van het perceel volgebouwd, dit terwijl het de bedoeling is om losstaande woningen te creëren waarbij er doorzicht is naar het achterliggende. Aangezien deze constructie aldus de ordening verstoort en het opzet van de verkaveling tegenaat wordt dan ook het herstel in de oorspronkelijke staat gevorderd "

Dat de constructie alle schijn heeft van een typisch Belgische koterij, wordt niet alleen tegengesproken door de voorliggende foto's doch ook door het College van Burgemeester en Schepenen van de in haar advies omtrent de afwijking van de verkavelingsvergunning naar aanleiding van de regularisatieaanvraag door de beklagden :

"(...) dat het gebouwtje niettemin ruimtelijk aanvaardbaar is om volgende redenen :

- *het maakt deel uit van een bijzonder kwalitatief en verzorgd geheel aan tuinaanleg ;*
- *het is qua functie, inplanting, vormgeving en materiaalkeuze op geen enkele wijze storend voor de omgeving (zie foto's) ;*
- *De omgevende groen- en tuinaanleg zorgt dat het gebouwtje mooi ingekleed is;*
- *het schept enige privacy in de tuin ten opzichte van de openbare weg, wat een meerwaarde is voor de betrokkenen, vooral gelet op de schuine vorm van het perceel ;*
- *de essentie van de verkavelingsvergunning blijft geëerbiedigd.*

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag in overeenstemming is (of kan gebracht worden mits het opleggen van de nodige voorwaarden) met de wettelijke bepalingen, alsook met de goede plaatselijke ordening en met zijn onmiddellijke omgeving."

Waar de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de herstellvordering verder motiveert op grond van de vaststelling dat het opzet van de verkaveling wordt tegengegaan aangezien het de bedoeling is om losstaande woningen te creëren waarbij er doorzicht is naar het achterliggende, dient daarentegen vastgesteld dat voor "bijgebouwen" de verkavelingsvergunning een inplanting voorschrijft op minimum 2 meter van de perceelsgrens (de constructie komt op 1 ½ meter van de perceelsgrens) *of op de perceelsgrens mits akkoord van de gebuureigenaar* (stuk 1 beklagden), waarmee meteen het beweerde 'opzet' van de verkavelingsvergunning is tegengesproken.

Overigens is de constructie gelegen op een 'hoekperceel', dat aan twee zijden paalt aan de openbare weg, zodat er hoe dan ook doorzicht is naar het achterliggende.

De herstellvordering dient te worden afgewezen als ongegrond.

OM DEZE REDENEN :

Gelet op de hiernavolgende artikelen, door de Voorzitter aangeduid :

artikelen 40, 100 van het strafwetboek;

artikelen 11, 12, 14, 31, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935;

artikelen 162, 182, 184, 185, 189, 190, 194, 195 van het wetboek van strafvordering.

alsmede alle overige in de dagvaarding vermelde en hiervoor aangehaalde en bewezen wetsartikelen.

DE RECHTBANK,

Rechtdoende OP TEGENSPRAAK ;

Vult de dagvaarding aan en heromschrijft deze zoals voormeld ;

In hoofde van de eerste beklagde

Verklaart de feiten bewezen

Wijst het verzoek tot **opschorting** van de uitspraak van de veroordeling af als **ongegrond**.

Veroordeelt de gedaagde hoofdens de feiten, tot een **geldboete** van **ZES EN TWINTIG EUR** :

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952, zoals gewijzigd door de wetten van 22 december 1969, van 25 juni 1975, van 02 juli 1981, van 22 december 1989, van 20 juli 1991, van 26 juni 1992, art. 12 van de wet van 24 december 1993 en art. 4 al. 1 en 9 van de wet van 26 juni 2000, voormelde geldboete met **veertig decimes** verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op **HONDERD DERTIG (130,00) EUR**.

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van **acht dagen**.

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een vergoeding van **25,00 EUR** (artikel 91 lid 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd).

Verplicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van **VIJF EN TWINTIG EUR + 45 decimes = 137,50 EUR** te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie. (artikelen 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het K.B. van 18 december 1986, en laatst gew. bij K.B. van 31.10.2005).

Verwijst deze veroordeelde tevens tot de helft van de kosten van het geding, in totaal begroot op **120,32 EUR**.

In hoofde van de tweede beklagde

Verklaart de feiten bewezen.

Wijst het verzoek tot **opschorting** van de uitspraak van de veroordeling af als **ongegrond**.

Veroordeelt de gedaagde hoofdens de feiten, tot een **geldboete** van **ZES EN TWINTIG EUR** :

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952, zoals gewijzigd door de wetten van 22 december 1969, van 25 juni 1975, van 02 juli 1981, van 22 december 1989, van 20 juli 1991, van 26 juni 1992, art. 1.2 van de wet van 24 december 1993 en art. 4 al. 1 en 9 van de wet van 26 juni 2000, voormelde geldboete met veertig decimes verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op **HONDERD DERTIG (130,00) EUR**.

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van **acht dagen**.

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een vergoeding van **25,00 EUR** (artikel 91 lid 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd).

Verplicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van **VIJF EN TWINTIG EUR + 45 decimes = 137,50 EUR** te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie. (artikelen 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het K.B. van 18 december 1986, en laatst gew. bij K.B. van 31.10.2005).

Verwijst deze veroordeelde tevens tot **de helft** van de kosten van het geding, in totaal begroot op **120,32 EUR**.

Wijst de herstellvordering af als ongegrond.

*****

Alles wat voorafgaat werd overeenkomstig de bepalingen van de wet op het gebruik der talen in het Nederlands behandeld.

Aldus gevonnist en uitgesproken op de openbare terechtzitting van **acht juni tweeduizend en tien**.

waar zetelden :

alleenrechtsprekend rechter;
substituut procureur des Konings;
griffier;